

uberettiget. Nævn og Overnævn kommer herved i Strid med Indenrigsministeriets Skrivelse af 14. Maj 1921, hvori det angaaende Forstaaelsen af § 6 B i Tilfælde, hvor Lejeren nægter Tiltræden, udtales, at Ejeren efter Ministeriets Formening i saadanne Tilfælde bør forelægge Sagen for Huslejenævnet, eventuelt som Opsigelsessag; for saa vidt Ejeren's Krav om Lejeforhøjelse er berettiget i Henhold til de i Huslejelovens § 6 B indeholdte Regler, da vil Nævnet ikke kunne nægte Opsigelse af en Lejer, der vægrer sig ved at tiltræde Lejeforhøjelsen. Sagen blev paa Københavns Grundejerforenings Vegne paaklaget til Indenrigsministeriet, der imidlertid svarede, at man intet videre agtede at foretage sig.

Med Hensyn til Lejenedsættelser kan jeg nævne, at i et Tilfælde, hvor Nævnet paa Grund af Skemaets mangelfulde Udfyldning troede at have frie Hænder, nedsatte 2det Nævn og Overnævnet Lejen under den Leje, der var vedtaget forinden 18. December 1916, som efter Lovens § 3 er det Tidspunkt, efter hvilket Overenskomster om Lejeforhøjelse kræver Nævnets Godkendelse. Da Lejenedsættelsen var aabenbart ulovlig, hvilket Nævnet efter foranførte ikke vidste, idet omhandlede Lejevædtagelse ikke var anført paa Skemaet, nøjedes man med at oplyse Overnævnet om Forholdet og meddelte det, at Ejeren uanset Nævnets Kendelse havde indkrævet Lejen, hvilken Meddelelse Overnævnet har ladet ubesvaret; dette er efter min Formening en ret flov Historie for Overnævnet. Tilfældet viser, at Nævnene udøver deres Skøn over Lejeforhøjelser saaledes, at Lejen endog undertiden kommer ned under den Leje, der er Udgangspunktet for Forhøjelsen, nemlig Lejen den 18. December 1916. Disse Eksempler viser, at Loven ikke er, som den burde være, og at den bør forandres paa forskellige Omraader. Jeg haaber, at man i Udvalget vil komme nærmere ind paa disse mange Enkeltheder.

Med disse Bemærkninger skal jeg henstille, at der i Huslejeloven foretages saadanne Ændringer, at Loven virkelig bliver en Afviklingslov, og at Grundejernes grundlovmæssige Rettigheder bliver givet dem tilbage. At Bestemmelser om ublu Lejeforhøjelser bliver indført, har vi intet imod, men det er for alle Parter og for alle Partier nødvendigt, at der finder en Regulering Sted, saaledes at Byggeriet kan komme i Gang, og dette sker ikke, før Priserne paa gamle og nye Lejligheder nærmer sig hinanden saa meget, at det private Initiativ uden snærende Baand atter kan udfolde sig.

Den ærede Ordfører, Hr. Hagbart Berg, udtalte i Gaar, at Byggepriserne antagelig i Foraaret vilde gaa ned til 100 Kr. pr. m<sup>2</sup>. Det er en saa betydelig Nedgang, at Priserne paa Lejligheder i nybyggede Ejendomme nu stærkt nærmer sig til Lejerne i de gamle Ejendomme; og hvis denne Pris ellers er rigtig, vil Byggeriet meget snart kunne komme i Gang. Vi er kommet saa vidt, at Lejen for gamle Ejendomme nu nærmer sig saa meget til Lejen for nye Ejendomme, at Konkurrencen allerede vil vise sig, og Huslejen vil derved reguleres ganske automatisk. Vi er klare over, at Staten ikke i det lange Løb kan vedblive med at yde Tilskud som tidligere, men Landets Borgere maa af egen fri Villie medvirke til Løsningen af denne Samfundsopgave; thi for at den skal kunne løses, maa vi paa Huslejelovgivningens Omraade, som den højtærede Indenrigsminister udtalte her ved Lovforslagets Fremsættelse, atter have frie Forhold indført.

**Elna Munch:** Af de Kommuner, der har lidt under Boligvanskelighederne, er der neppe nogen Kommune, som har lidt mere end København. Vi behøver blot at tænke paa, hvorledes vor nærmeste Nabo-kommune, Frederiksberg, af hvilken vi med Rette kunde have paaregnet Støtte, har forsømt sin Opgave paa dette Omraade, saaledes at den end ikke har bygget Halvdelen af, hvad den efter sit Folketal var forpligtet til. Vi har endvidere set, hvorledes der har været en uhyre Invasion fra Landet her ind til København, det blev bl. a. bekræftet af det ærede Medlem Hr. Lemvigh-Müller for et Øjeblik siden. Det ærede Medlem Hr. Lemvigh-Müller nævnte bl. a., at Lejen i Provinsbyerne havde været højere end her i Hovedstaden, og det havde bevirket, at Bolignøden der var mindre. Hvis dette Ræsonnement er rigtigt, kommer det vel af, at Folk paa Grund af de høje Lejer er flygtet fra Provinsbyerne og har søgt ind til Hovedstaden. Ogsaa dette kan have været medvirkende til den store Vanskelighed, vi har haft herinde. Men alt dette medfører, at der under Overvejelserne af denne Huslejelov bør tages det størst mulige Hensyn til, hvad man mener i Københavns Kommune om denne Sag, og herom foreligger der et utvetydigt Vidnesbyrd i det Svar, som fra Kommunalbestyrelsen er givet paa Indenrigsministerens Cirkulære af 9. September 1921.

Kommunalbestyrelsens Stilling har været denne: Den samlede Magistrat har med Hensyn til Boliglovens Afsnit vedrørende